

lysende Forbillede for den unge Slægt, mægtig i sin Handlekraft og ydmyg i sin Kristelighed, forargede det ham. Han maatte tænke paa Mads Vestrup, der i sit lidenskabelige Sprog havde kaldt den officielle Kirke for Forgaarden til Helvede, hvor der endnu ofredes til de hedenske Afguder. Gemte den Tale ikke et bittert Sandhedskorn under Overdrivelsen? Var ikke dette virkelig en Dyrkelse af Mammon i Herrens eget Hus, i selve Landets Hovedkirke?

„Eja! Eja!“ jublede Kvindekoret oppe paa Pulpituret, da Stensballe havde endt sin Tale. Det lød i hans Øre som et Raab af vindrukne Bakkantinder, og hans Hjerte blødte.

Da Koret sluttede, var det hans Tur til at tale. Og nu skete der noget uforklarligt. I hans nedtrykte Sind, der havde været ude af Ligevægt siden Sandheden om hans Ungdomselskede kom for Dagen, slog Lynet ned. I Stedet for at holde den Trøstetale til de Efterladte, som han havde forberedt sig paa, gav han sig at at minde om, hvorledes Kristus ved Synet af det vanhelligede Tempel blev greben af en heftig Sorg og omstødte Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole. Han havde faaet Øje paa Heltetenoren, der nu indtog Damekorets Plads, hvor han havde stillet sig til Skue i Kjole og hvidt og med synlig Utaalmodighed ventede paa at kunne lade sin Røst høre. Han havde desuden set, hvorledes snart den ene, snart den anden nede i Kirken kiggede op til Pulpituret for at faa at vide, hvad det næste Nummer paa Programmet var, og han grebes af en Harme, der tog Magten fra ham. Den Følelse af Skyld, han havde baaret paa siden Mads Vestrups ensomme Død, lagde ham Ord paa Læben, der vakte Uro rundt om i Kirken, ikke mindst blandt Præsterne. Han talte om Kristi usynlige Tilstedeværelse og sluttede dristigt med at spørge, om der ikke var Grund til at frygte for, at Herrens Dom over Nutidens Menighedsliv vilde lyde med Ordene fra det vanhelligede Tempel:

„Er der ikke skrevet, at mit Hus skal være et Bedehus, men I have gjort det til en Røverkule.“

Da han efter at have fremsagt en Bøn vendte tilbage til sin Plads mellem Pastor Stensballe og en anden københavnsk Præst,